

Forfatter: Heiberg, Johan Ludvig

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johanne Luise FRA: Heiberg, Johan Ludvig (1855-07-29)

Citation: Heiberg, Johan Ludvig: "BREV TIL: Heiberg, Johanne Luise FRA: Heiberg, Johan Ludvig (1855-07-29)", i *Fra det Heibergske Hjem*, J. H. Schultz Forlag, s. 414. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002922578-000-shoot-L0029225780000091.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra det Heibergske Hjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Mandag Formiddag, 29. Juli 1855.

Igaar, min kjære Hanne, fik jeg Dit sidste Brev fra Franzensbad, og idag for lidt siden det første fra Dresden. Især dette glædede mig meget, da jeg seer deraf, at Dit Befindende og Dit Humeur ere bedre. Naar Du siger, at man i fortrolig Brevvexling ikke skal skjule sin Misstemning, saa giver jeg Dig fuldkommen Ret, forsaavidt som man skjuler noget Væsenligt, en Sorg, en bestemt Fortrædelighed, som er Aarsag til Misstemningen. Men naar denne ingen bestemts. 415Aarsag eller Grund har, naar den kun er Lune, maaskee Vrantenhed, da synes mig det rigtigst at skjule den, ligesom man skjuler legemlige Svagheder, der kunde være ubehagelige for Andre. Man skal ligesaa lidt tale om sine lunefulde Misstemninger som om sine smaa Upasseligheder, der kun ere forbigaaende. Dette er ikke at bringe den tomme Selskabstones Glæthed ind i de fortrolige Forhold. Tvertimod skylder man sine Nærmeste, som man idelig seer, denne Tilbageholdenhed mere end de Fremmede, som sjældnere vilde lide under den. Og hvis jeg derfor i mine Breve mangengang har formaaet at skjule et forbigaaende slet Lune, som egentlig ingen gyldig Aarsag havde, og hvorom der egentlig Intet var at sige, da synes mig, det er en Dyd, som jeg bør roses for, og ikke en Feil.

Du vil ikke vedgaae at have bebudet Din Hjemkomst med Pauker og Trompeter. Jeg troer heller ikke, det har været Din Hensigt, men det er dog skeet. Da jeg forleden var hos Din Moder, men hun ikke var hjemme, talte Pigen om Din Hjemkomst, og da jeg med Forsæt sagde, at jeg ikke endnu vidste Dagen ganske bestemt, belærte hun mig, at det var den 5te August om Morgenen Kl. 8, med Dampskibet fra Stettin. Du seer altsaa, at Hemmeligheden er i gode Hænder og vel forvaret.

Professor Bindesbøll har nu skriftlig underrettet mig om, at han troer, at Theatret vil blive færdigt til 1ste September, men at han er overbeviist om, at det ikke bliver en eneste Dag før, saa at der i August ingen Prøver kan holdes paa Scenen. 1) Jeg vil nu lade bekendtgjøre i Berlings Tidende, at Ferien er forlænget; dog ikke mere end en Uges Tid, hvilket jeg nærmere skal betænke, thi det er dog godt at have et Forspring; der kan dog holdes Oplæsninger, og man kan begynde at indstudere de nye Roller, uden at tale om, at Forberedelserne paa Syngeskolerne ikke lide noget Afbræk. Hvorvidt imidlertid, efter Din Mening, en Opsæts. 416telse er gavnlige, paa Grund af Concurrencen med Hoftheatret, er tvivlsomt, thi Lange pleier altid at begynde sin Saison midt i September, og der er saaledes Rimelighed for, at begge Theatre komme til at begynde samtidigt.

Vil Du vide nærmere Besked om mit meget omtalte Signet, saa vil jeg endnu give Dig en Forklaring over Fuglen, som Du siger, betyder mig selv. Det gjør den ogsaa. Fuglen er en Rype, og den er kommen i Vaabenet som en Anelse om, at jeg skulde faae en Cousine som Bolette Petersen, der altid tracterer med Ryper, naar der ikke er Ænder.

I Anledning af Tractement, jeg var da i Fredags hos Halls, hvor Bevertningen virkelig ikke kunde kaldes Tractement. Til en af Retterne fik vi Blomkaal i Fløde og grønne Ærter, der vare at see til og bide i, som Rævehag; og ved den næste Ret blev Resten af samme Blomkaal og Ærter præsenteret. Vi fik Kjørvelsuppe, jeg sad i Tanker, og syntes, jeg var hjemme, og tog altsaa 2 Æg i Suppen; men saasart jeg havde gjort det, faldt det mig ind, at jeg vist havde gjort en Fandens Gjerning, og ganske rigtigt, Fru Hall fik intet Æg. Selskabet bestod, foruden mig, af Hauch og Marie Hauch, Andreas Buntzen, Frøken Casse (en Veninde af Marie Hauch), og endelig Halls gamle Ven, Grosserer Bloch med en Datter, der gjælder for en Skjønhed. 1) Hall var besynderlig distrahit, og talte med Alle, som om han tænkte paa andre Fugle. En ny Tjener i Livree og en temmelig skiden Pige, der forresten ligner den forrige, besørgede Opvartningen. Vi gik paa Altanen for at drikke Caffé, og da denne næsten var drukken, kom Pigen derop med en Karklud for at tørre Stole, Borde og Altanpillér af. Endskjøndt Fru Hall var meget elskværdig mod mig, og sagde, at jeg virkelig var Ridder, hvorpaa jeg svarede: »Og tillige Dannebrogsmænd« — fik jeg dog en stærk Mistanke om, at jeg kun var buden, fordi hun vilde bede mig om at ansætte Fru Adlers Tjener som Controleur. 2) Hun kom idelig tilbage dertil, saa at Hall endogs. 417bad hende om at lade være at plage mig. Men det hjalp ikke: derimod hjalp jeg mig selv. Thi da hun tillige havde lagt mig paa Hjerte at skaffe en ung, smuk og fyrrig Elsker, bad jeg hende sige Fru Adler, at dersom Tjeneren var skikket dertil, kunde han blive antagen og faae en langt fordeelagtigere Stilling end som Controleur.

Som Tillæg til min Beretning om Pindsvinet maa jeg fortælle, at Caroline ikke mere tør gaae ned i Haven og plukke en Blomst, da hun er bange for at møde Pindsvinet. Jeg har sagt hende, som der staaer i »Abekatten«: Dem æder det ikke. 1) Men hun svarer ikke: Ja, det veed jeg nok.

Det er jo morsomt, at Du har faaet Pepita at see. Men det er altfor godmodigt at kalde den russiske Fyrste hendes Forlovede. Du siger jo desuden selv, at han har leiet hende paa 3 Maaneder.

Du skriver, at Du venter at vende tilbage fra det sachsiske Schweitz imorgen. Det bliver da paa vor Bryllupsdag, og Du vil da forefinde et Brev fra mig, som vist allerede har ligget et Par Dage i Postcontoret. Disse Linier skriver jeg egentlig paa Maa og Faa, thi jeg kan mærke, at Du ikke venter flere Breve fra mig i Dresden, saa Du maaskee slet ikke lader spørge om dette, som dog mageligt kan komme Dig tilhænde inden Din Afreise fra Dresden, som jo er paa Fredag, ifald ingen Forandring er kommen i Planen. Naar Du kommer til Berlin og til Stettin, og vil lade høre paa Posthuset, skal der idetmindste eet af Stederne ligge et Par Ord

Heiberg, Johan Ludvig, *Fra det Heibergske Hjem,*

fra mig, med mindre jeg af Dine næste Breve seer, at Du har bestemt Dig for en anden Route, og isaafald lader Du mig vel vide, hvorhen jeg skal skrive.

Tak for de rare Billeder fra Franzensbad. Men Du har da vel ikke badet Dig i den aabne Pavillon midt paa en Promenade? Jeg seer, Du havde først skrevet, at Du forlod Franzensbad med Glæde, men har strøget det ud, og forandret det til »uden Sorg«. Nu, det er altid Noget. Jegs. kunde dog ikke lade være at fortælle Dahlerup om Mavegalskaben. Han loe ganske rigtigt, og sagde: »Ja, Köstler er en utrolig Vindbeutel«.

Jeg bilder mig ind, at Du vil fornøie Dig bedre i selve Dresden end i det sachsiske Schweitz.

Det glæder mig, at Din Broder er paa saa god en Fod med Bang og Suhr. Jeg har aldrig tvivlet paa hans gode Tone i Omgang, og kjender baade den og hans Retsindighed, skjøndt jeg aldrig har reist med ham. Det glæder mig især, fordi det maaskee vil give ham større Selvfølelse, saa at han ikke herefter vil være saa tilbøielig til at troe sig overset og tilsidesat.

Og nu Farvel for denne Gang, min kjære Hanne! Jeg længes nu efter at høre om de videre Tildragelser paa Reisen.

Din
J. L. Heiberg.